

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/107/2020
Identifikačné číslo spisu: 3019200313
Dátum vydania rozhodnutia: 04.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3019200313.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Complex HM, s. r. o., so sídlom v Púchove, Dvory č. 581, IČO: 45 517 991, právne zast.: JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, advokátkou so sídlom v Žiline, Kuzmányho č. 18, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, za účasti ďalšieho účastníka: V. V. Q., narodená XX. T. XXXX, bytom v K., Q. Č.. XX, U. D., o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej z 30. apríla 2019, Číslo: 15242-3/2019-BA, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. júla 2020, č.k. 28Sa/31/2019-46, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 30. júla 2020, č.k. 28Sa/31/2019-46 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 30. júla 2020, č.k. 28Sa/31/2019-46, postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/ a e/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej z 30. apríla 2019, Číslo: 15242-3/2019-BA a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) v celom rozsahu zamietla žalobcom podané odvolanie a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica z 22. januára 2014, číslo: 20248-1/2014-PB, ktorým táto rozhodla, že zamestnancovi - V. V. Q. nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti od 01. júna 2010 do 31. augusta 2010 podľa slovenskej legislatívy.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovanej preskúmal v intenciách článku 1,

článku 2 ods. 1, článku 11 ods. 1 a ods. 3 písm. a/, článku 13 ods. 3 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „Základné nariadenie“), článku 16 ods. 1 až 6 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „Vykonávacie nariadenie“), bodu 1,5,6,7,9,10 rozhodnutia č. A1 z 12. júna 2009 Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia o zavedení postupu dialógu a zmierovacieho postupu týkajúceho sa platnosti dokumentov, určenia uplatniteľných právnych predpisov a poskytovania dávok podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (ďalej len „Rozhodnutie A1“) a § 120 ods. 1,4, § 178 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., ako aj postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

3. Krajský súd dospel k záveru, že na zamestnanca žalobcu sa priamo vzťahuje základné nariadenie, ktoré v zmysle článku 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (pôvodne článok 249 Zmluvy o Európskom spoločenstve) je právnym aktom únie, majúcom všeobecnú platnosť, je záväzná a priamo uplatniteľná vo všetkých členských štátoch. Nariadenie je nástrojom unifikácie európskeho práva a rozhodnutím orgánu členského štátu, vrátane vnútroštátneho súdu, nie je možné vylúčiť jeho použitie pre konkrétny prípad. Na posúdenie, či u zamestnanca žalobcu dochádzalo a dochádza k súbehu sociálnych poistení viacerých štátov podľa článku 13 ods. 3 Základného nariadenia z dôvodu výkonu činnosti zamestnanej osoby a činnosti samostatne zárobkovo činnnej osoby (podnikateľskej činnosti) v odlišných členských štátoch, je príslušná výlučne inštitúcia určená Vykonávacím nariadením. Inštitúcia príslušná na vykonávanie sociálneho poistenia v inom členskom štáte, než určuje nariadenie, na takéto posúdenie príslušná nie je. Akýkoľvek iný postup by totiž viedol k popretiu cieľa nariadení, ktorým je aj to, aby osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva, podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jediného členského štátu, aby sa tak predišlo prekryvaniu uplatniteľných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a komplikáciám, ktoré by z toho mohli vzniknúť (bod 15 preambuly Základného nariadenia). Pokiaľ by o skutočnosti, či konkrétna osoba spĺňa podmienky uplatnenia článku 13 ods. 3 Základného nariadenia rozhodovali inštitúcie sociálneho poistenia, respektíve súdy jednotlivých štátov samostatne, mohlo by dôjsť k situácii, že rozhodnú rôzne, následkom čoho by táto osoba podliehala systému sociálneho zabezpečenia viacerých štátov alebo nepodliehala systému sociálneho zabezpečenia žiadneho zo štátov. Práve na vylúčenie vzniku takýchto situácií európsky normotvorca prijal Základné a Vykonávacie nariadenie, pričom Vykonávacie nariadenie v článku 16 v spojení prípadne s rozhodnutím č. A 1 stanovuje postup určovania uplatniteľnej legislatívy. Z ustanovenia článku 16 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia vyplýva, že uplatniteľné právne predpisy určí inštitúcia členského štátu bydliska osoby. V prejednávanej veci nebolo sporné, že zamestnanec žalobcu má bydlisko v Poľskej republike, a teda na určenie uplatniteľnej legislatívy pre žalobcu je príslušná poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia - ZUS. Nebolo sporné, že k definitívnemu určeniu, že zamestnanec žalobcu od 01. júna 2010 do 31. augusta 2010 podlieha v oblasti sociálneho zabezpečenia legislatíve Poľskej republiky, došlo predtým, ako vo veci rozhodovala žalovaná v pozícii odvolacieho orgánu, pričom aj vedomosť o tejto právnej skutočnosti nadobudla ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia. Zdôraznil, že ak sa určenie poľskej legislatívy stalo alebo stane konečným, nemá Sociálna poisťovňa právomoc v otázke sociálneho poistenia konkrétneho poistenca vôbec konať a rozhodovať, čo je skutočnosť vyplývajúca jednak z účelu nariadení, ako aj zo slovenského právneho poriadku. Práve predchádzanie mnohosti uplatniteľných systémov sociálneho zabezpečenia a príslušných orgánov bolo dôvodom prijatia nariadení. Osoby, na ktoré sa Základné nariadenie a Vykonávacie nariadenie vzťahujú, podliehajú právnym predpisom vždy len jedného členského štátu, a z uvedeného dôvodu je tiež účelné, aby aj právomoc na vykonávanie sociálneho poistenia a akýchkoľvek konaní a rozhodovaní s ním spojených mala inštitúcia sociálneho zabezpečenia iba jedného členského štátu. K rovnakým záverom súd dospel aplikáciou slovenského právneho poriadku. Sociálna poisťovňa ako štátny orgán môže konať iba v rozsahu a spôsobom určeným zákonom, v tomto prípade zákonom č. 461/2003 Z.z., ktorý vymedzuje právomoc Sociálnej poisťovne vykonávať sociálne poistenie, ako aj jeho rozsah, pričom tiež určuje jej špeciálne oprávnenia vo vzťahu k inštitúciám členských štátov Európskej únie, avšak aplikáciu legislatívy iného členského štátu v prípade jej určenia zákon medzi právomoci Sociálnej poisťovne nezaradil. Ak teda bola, či bude právoplatne určená legislatíva Poľskej republiky na určité obdobie, iba inštitúcia ZUS má právomoc

konať vo veci sociálneho poistenia dotknutého zamestnanca žalobcu, ak prípadné rozhodovanie o otázkach sociálneho poistenia dotknutej osoby spadá do doby, kedy právomocou na rozhodovanie o tom disponovala (disponuje) ZUS. Tiež dal do pozornosti, že Veľký senát správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení vydanom pod sp. zn. 1Vs/1/2018 prijal záver, ktorým judikatúru v tejto oblasti zjednotil. Uviedol, že definitívne určenie uplatniteľnej legislatívy iného členského štátu Európskej únie od určitého dátumu podľa článku 16 ods. 3 Výkonávacieho nariadenia alebo vzájomnou dohodou podľa článku 16 ods. 4 Výkonávacieho nariadenia vylučuje právomoc Sociálnej poisťovne ako inštitúcie podľa článku 1 písm. p/ Základného nariadenia na rozhodovanie o uplatniteľnej legislatíve.

4. Ďalej uviedol, že žalovaná napadnuté rozhodnutie vydala síce po uplynutí obdobia, na ktoré vo vzťahu k dotknutému zamestnancovi žalobcu bolo určenie poľskej legislatívy definitívne, avšak v čase, kedy nebolo zrejmé, či žalovaná má právomoc rozhodovať o uvedenej otázke. V súvislosti s argumentáciou o tom, že potvrdením prvostupňového rozhodnutia o nevzniku poistenia zamestnanca žalobcu došlo len k deklarácii, že zamestnanec žalobcu nepodliehal slovenskej legislatíve v označenom období a že pre prihlásenie zamestnanca do registra poistencov Sociálnej poisťovne žalobcom bolo nevyhnutné odstrániť dôsledky nesprávnej registrácie zamestnanca, súd poukázal na to, že prihláška do registra poistencov nezakladá povinné sociálne poistenie, nemá konštitutívne účinky, čiže vznik a zánik sociálneho poistenia nie je podmienený podaním prihlášky či odhlášky, ktoré len deklarujú právnu skutočnosť, s ktorou zákon (nariadenie) spája vznik sociálneho poistenia. Prihláška do poistenia nemôže zakladať povinné sociálne poistenie a deklarovať jeho vznik alebo zánik v rozpore s koordinačnými nariadeniami Európskej únie. Pokiaľ teda správne orgány rozhodovali o nevzniku povinného poistenia podľa slovenskej legislatívy, žalovaná rozhodovala bez toho, aby mala ustálené, či v čase vydávania napadnutého rozhodnutia disponuje právomocou rozhodovať o uvedenej právnej skutočnosti.

5. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, súd z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 191 ods. 1 písm. c/ SSP), ktorému predchádzala vada nedostatočne zisteného skutkového stavu vo vzťahu k existencii alebo neexistencii právomoci Sociálnej poisťovne o predmete konania rozhodovať (§ 191 ods. 1 písm. e/ SSP) rozhodnutie žalovanej zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, v ktorom sa Sociálna poisťovňa musí vysporiadať najmä s otázkou svojej právomoci, a to vrátane právomoci prvostupňového správneho orgánu, vzhľadom na ustálený skutkový stav.

6. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že podľa § 167 ods. 1 SSP úspešnému žalobcovi priznal úplnú náhradu trov konania. Ďalšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

II.

7. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

8. Namietala, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a tiež, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

9. Konkrétne aj s odkazom na § 2 ods. 2, § 61 písm. a/, § 177 ods. 1 a § 178 ods. 1 SSP namietala nedostatok aktívnej hmotnoprávnej legitímácie žalobcu. Podľa žalovanej, žalobca v konaní jednoznačne nepreukázal a nešpecifikoval, akým spôsobom bol napadnutým rozhodnutím poškodený na svojich právach; taktiež ani netvrdil poškodenosť svojich práv ako zamestnávateľa, čo je hlavnou podmienkou, aby vôbec žaloba mohla byť žalobcom podaná. Taktiež nepoukázal na žiadne relevantné ustanovenia zákona ani články koordinačných nariadení, ktoré by žalovaná svojím postupom porušila. Vydaním napadnutého rozhodnutia v žiadnom prípade nebolo zasiahnuté do subjektívnych práv žalobcu. Poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 02. júna 2011, sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9 a ďalej uviedla, že krajský súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, nie je zrejmé, ako napadnutým rozhodnutím došlo k ukráteniu práv žalobcu.

10. V ďalšej časti podanej kasačnej sťažnosti zotrvala na názore, že bola oprávnená vydať napadnuté

rozhodnutie, a toto bolo vydané v súlade so zákonom č. 461/2003 Z.z. a koordinačnými nariadeniami Európskej únie. ZUS v súlade s článkom 16 ods. 2 Výkonávacieho nariadenia zaslala žalovanej oznámenie, ktorým určila, že zamestnanec podlieha od 01. júna 2010 právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky. Žalovaná toto určenie nenamietala, a teda stalo sa definitívnym. Sociálna poisťovňa vedie register poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia, je povinná kontrolovať správnosť údajov v tomto registri. V prípade, že sú v registri poistencov uvedené nesprávne údaje, je Sociálna poisťovňa urobiť také kroky, aby zosúladiła skutkový stav veci so stavom právnym. Vzhľadom na definitívne určenie poľskej uplatniteľnej legislatívy, čím bolo nepochybné, že zamestnanec od 01. júna 2010 podlieha právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky, bolo potrebné odstrániť následky nesprávnej registrácie zamestnanca v registri poistencov. Napadnutým rozhodnutím žalovaná len deklarovala skutočnosť, že zamestnancovi nevzniklo v období od 01. júna 2010 (do 31. augusta 2010) povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa právnych predpisov Slovenskej republiky. Povinnosť prihlásiť zamestnancov do registra poistencov, ako aj odhlásiť zamestnancov po zániku poistenia a viesť evidenciu zamestnanca na účely sociálneho poistenia a starobného dôchodkového sporenia je v zmysle § 231 a § 232 zákona č. 461/2003 Z.z. základnou povinnosťou zamestnávateľa. Žalobca prihlásil zamestnanca do registra poistencov od 01. júna 2010 podaním Registračného listu FO - prihlášky. Túto povinnosť by mal žalobca, ako zamestnávateľ, v súlade s § 231 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. v prípade, že by sa na zamestnanca v predmetnom období vzťahovala legislatíva Slovenskej republiky. Následným definitívnym určením uplatniteľnej legislatívy Poľskej republiky príslušnou poľskou inštitúciou sociálneho zabezpečenia však bolo nepochybné, že zamestnanec v uvedenom období podliehal právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky. S poukazom na skutočnosť, že bola podaná prihláška zamestnanca do registra poistencov, považovala žalovaná, v záujme právnej istoty zamestnanca, vydať rozhodnutie za dôvodné. Výdanie rozhodnutia o nevzniku poistenia je najmä v záujme samotného zamestnanca žalobcu. Postup žalovanej bol preto správny a list poľskej inštitúcie ZUS o určení poľskej legislatívy nemôže z uvedených dôvodov nahradiť samotné rozhodnutie Sociálnej poisťovne o nevzniku povinného sociálneho poistenia.

11. Uviedla, že krajský súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so záverom plynúcim z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2017, sp. zn. 1Sžso/41/2015, podľa ktorého je Sociálna poisťovňa oprávnená rozhodovať o vzniku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti žalobcu ako zamestnanca, ktorý bol prostredníctvom príslušného formulára zaregistrovaný v registri poistencov. Uviedla, že obdobný názor prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v ďalších rozhodnutiach (sp. zn. 1Sžso/66/2015, 1Sžso/12/2016, 9Sžso/32/2016, 9Sžso/177/2015 a ďalšie).

12. Záverom navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a konanie zastavil, alebo (alternatívne) napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

13. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej nevyjadril.

IV.

14. Ďalší účastník konania - V. V. Q. sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej nevyjadril.

V.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť.

16. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej z 30. apríla 2019, Číslo: 15242-3/2019-BA a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. v celom rozsahu zamietla žalobcom podané odvolanie a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica z 22. januára 2014, číslo: 20248-1/2014-PB, ktorým táto rozhodla, že zamestnancovi - V. V. Q. nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti od 01. júna 2010 do 31. augusta 2010 podľa slovenskej legislatívy.

17. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

18. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

19. Podľa § 61 písm. a/ SSP, žaloba je procesný úkon, ktorým fyzická osoba alebo právnická osoba uplatňuje právo na súdnu ochranu porušeného alebo priamo dotknutého práva alebo právom chráneného záujmu.

20. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

21. Podľa § 178 ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

22. Najvyšší súd v prvom rade upriamuje pozornosť na to, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa Tretej časti Správneho súdneho poriadku (§ 177 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu, ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

23. V tejto súvislosti najvyšší súd ďalej uvádza, že na to, aby sa mohla fyzická, respektíve právnická osoba úspešne domáhať všeobecnou správnou žalobou (správnou žalobou v sociálnych veciach - § 199 ods. 3 SSP) ochrany na správnom súde podľa Správneho súdneho poriadku namietajúc pritom nezákonnosť rozhodnutia, alebo opatrenia orgánu verejnej správy, je potrebné splnenie niekoľkých zásadných podmienok, ktoré zákonodarcu ustanovil. Predovšetkým musí ísť o rozhodnutie, ktoré je spôsobilé založiť, zmeniť, zrušiť, alebo deklarovat práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo, ktoré sa ich priamo dotýka (§ 3 písm. b/ SSP), prípadne o

opatrenie ako akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté (§ 3 písm. c/ SSP), ďalej o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 7 písm. a/ SSP) a tiež o rozhodnutie, ktoré nie je vylúčené spod súdneho prieskumu v zmysle § 7 SSP.

24. Rovnako musí ísť o rozhodnutie, ktorým bola fyzická, respektíve právnická osoba ukrátená na svojich subjektívnych právach, t.j. že jej takýmto rozhodnutím / opatrením bola spôsobená ujma, škoda, prípadne iný negatívny následok. Aktívna žalobná legitimácia v prípade ochrany subjektívnych práv teda svedčí fyzickej / právnickej osobe tvrdiacej ukrátenie na jej subjektívnych právach s tým, že aktívnu vecnú legitimáciu a jej trvanie skúma správny súd počas celého konania bez ohľadu na to, či jej nedostatok druhý účastník konania namieta, alebo nie. Na to, aby fyzická / právnická osoba bola vôbec oprávnená podať všeobecnú správnu žalobu (správnu žalobu v sociálnych veciach - § 199 ods. 3 SSP), musia byť vo vzťahu k aktívnej vecnej legitimácii splnené všeobecne dve kumulatívne podmienky, a to jednak fyzická / právnická osoba má postavenie účastníka administratívneho konania, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, alebo opatrenie (tu porovnaj inštitút správnej žaloby opomenutého účastníka podľa § 179 SSP) a jednak už spomínané ukrátenie na subjektívnych právach v príčinnej súvislosti s vydaním rozhodnutia, respektíve opatrenia, pričom pod pojmom subjektívne právo treba rozumieť vlastné právo, prípadne právom chránený záujem. To ďalej znamená, že všeobecnou správnu žalobou sa nemožno domáhať ochrany práv inej osoby / iných osôb. Vo vzťahu k aktívnej žalobnej legitimácii je zásadné, ako sa účinky rozhodnutia / opatrenia orgánu verejnej správy prejavili v právnej sfére žalobcu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje tiež na záver plynúci z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 02. júna 2011, sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9, podľa ktorého cit.: „ (...) Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie.“

25. Vzhľadom na to, že preukázanie ukrátenia na subjektívnych právach, alebo právom chránených záujmoch je *conditio sine qua non* v súvislosti s podaním všeobecnej správnej žaloby fyzickou / právnickou osobou, bolo aj s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 178 ods. 1 SSP nevyhnutné, aby žalobca v podanej správnej žalobe uviedol konkrétne tvrdenie o tom, že bol nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátený na svojich právach, alebo právom chránených záujmoch. Z podanej správnej žaloby nie je zrejmé, v čom spočíva ukrátenie práv žalobcu ako zamestnávateľa. Žalobca síce v podanej žalobe uvádza, že sa cíti byť ukrátený na svojich právach nezákonným postupom a rozhodnutím žalovanej, prípadne, že žalovaná hrubým spôsobom zasiahla do jeho práv a právom chránených záujmov, z ktorého dôvodu sa potom domáha ochrany svojich subjektívnych práv, ktoré však následne žiadnym spôsobom nešpecifikuje.

26. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd pristúpil k zrušeniu rozsudku krajského súdu podľa § 462 ods. 1 SSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu vysporiadať sa s aktívnou legitimáciou žalobcu a vo veci znovu rozhodnúť. Zároveň je krajský súd viazaný právnym názorom vyjadreným v tomto rozhodnutí (§ 469 SSP).

27. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

28. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.